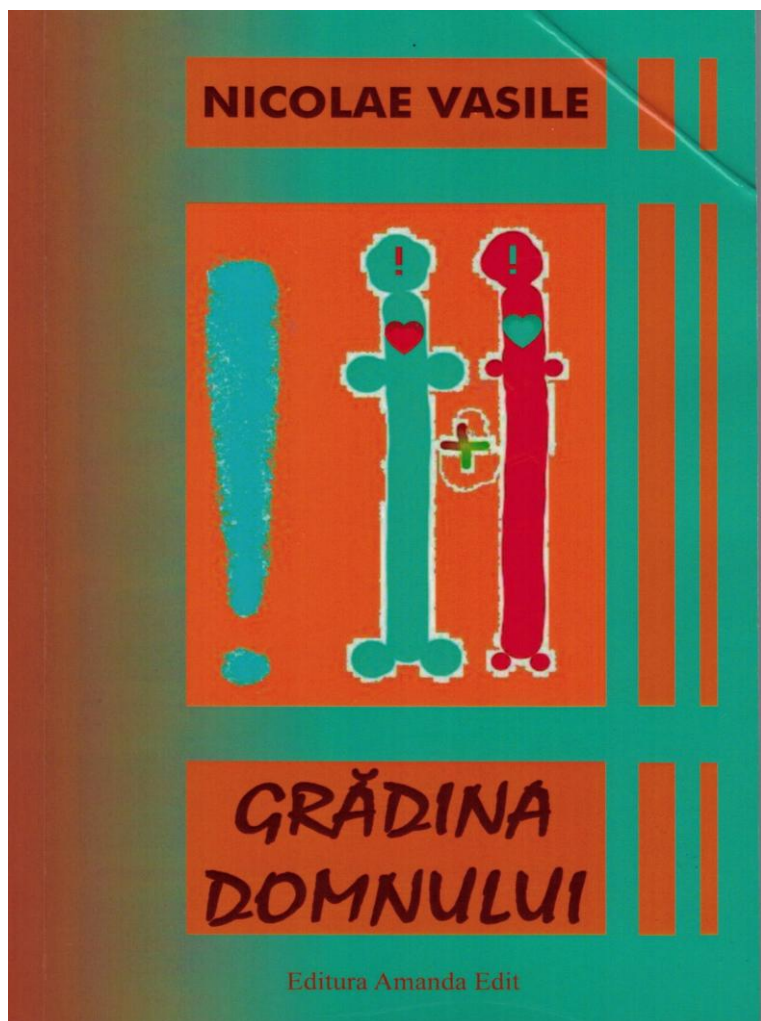

Ediția a II-a, Electronică

Nicolae VASILE Grădina Domnului

Nicolae VASILE

GRĂDINA DOMNULUI

**Prima ediție a fost publicată de
Editura AMANDA Edit
București
2017**

ISBN 978-606-979-021-2

Motto:

*Animale, plante,
oameni, ce se vor aparte,
sunt cu toții la un loc,
derulând al vieții joc.*

PREFAȚĂ

Sărbătoarea triumfului vieții

Spiritul căutător, ludic și mereu tânăr al dlui Nicolae Vasile i-a îndreptat pașii spre domenii de activitate diferite, în care și-a dezvoltat cariere de succes. Poezia, însă, pare să aibă un loc aparte în lumea sa, prin ea autorul descoperind sânguincios lucruri noi, pe care, cu bucurie, le împarte cu ceilalți, în edificii lirice pline de prospețime, precum acest nou volum, intitulat „Grădina Domnului”.

O astfel de experiență bogată nu putea decât să fie benefică în pregătirea unor noi provocări și, de ce nu, a unei filosofii proprii, pe care autorul o strecoară printre versurile sale: „este toamna un sfârșit?/ Doar pentru cei,/ ce timpul i-a cam depășit!.../”, oferind și soluția, direct și simplu, exact ca pentru o nouă porție bună de viață, ce e gata să fie ingerată: „alătură-te celor ce abia încep/ și o să-ți fie bine!.../” (ambele din Începuturi de toamnă).

Nicolae VASILE Grădina Domnului

Mereu în pas cu timpul, în vreme ce „pe alții, valurile vieții i-au luat.” (Viața, Glossă), se ia la trântă cu noul, cu „măria sa... calculatorul” (Sfioasa) și trăiește cu nostalgie, dar și cu speranța: „să visez cum viața/ o ia de la-nceput!...” (Curtea părintească).

Și pentru că vorbim despre-nceputuri, copilăria are rolul ei important și a lăsat amprente oferind vioiciune și dinamism, găsindu-l pe poet mereu în acțiune și sedus de frumusețea acelor ani binecuvântați, în care animalele de casă deveneau prieteni de joacă, plini de personalitate: „Aceasta, la rândul ei,/ mai blândă decât cu alți căței,/ gheruțele nu și le-a scos,/ n-a scuipat în sus și-n jos./” (Pisica și cățelul).

Cu aceeași candoare, atinge și petalele iubirii, răsfoind istorii personale: „Ți-am dăruit un ghiocel/ și nici nu te-ai uitat la el,/” (O lacrimă de viață) și-și transmite limpede sentimentele, în versuri pline de căldură, rememorând curajos o „Durere din iubirea,/ ce-ar fi putut să fie,/” (Sus și jos), într-o formulă prozodică la fel de personală.

De altfel, spre final, chiar stabilește exact limitele între care s-au așezat momentele iubirii: „te-am iubit, m-ai iubit,/ casă bună-am făcut,/” (Ecoul vieții), pragmatismul mergând mână în mână cu aceasta.

Trecerea într-un alt registru, aceea a reverberațiilor din viața de zi cu zi, se face tot prin larghețea acelei filosofii personale de viață, propunând, din loc în loc, ecouri sociale, pentru că, spune poetul: „Dacă aș fi Eminescu,.../ n-aș

mai căuta flori albastre,/ pentru că ori nu mai sunt,/ ori nu mai sunt ale noastre!...//” (Dacă aş fi... Eminescu); dar şi în poemul Mentorul, în care poetul însuşi se poate recunoaşte cu uşurinţă: „Lichelele toate/ le-a ținut departe,/ iar pe cei cu carte/ i-a tratat aparte.”.

De remarcate sunt şi cele trei glosse, care se plasează strategic în trei puncte importante ale volumul: la deschidere şi încheiere, dar şi în inima sa, spre mijlocul volumului, închizând spaţiul unui univers poetic construit pe bazele experienţei desosebite despre care am vorbit mai sus.

Păstrând intactă în suflet dinamica unei tinereţi ce-i assemblează foarte bine spiritul inteligent pe modestia inspirată de o viaţă plină de concepţii înnoitoare, poetul Nicolae Vasile s-a înscris deja pe linia auctorială a celor care merg în pas cu vremurile, cu mult curaj.

La finalul acestor rânduri, îmi exprim, cu emoţie, recunoştinţa pentru onoarea de a scrie tocmai despre volumul celui care mi-a deschis drumul către lumea poezilor publicaţi, mulţumindu-i încă o dată şi felicitându-l pentru o viaţă extraordinară, într-un spaţiu ideatic personalizat cu răbdare şi cu bucurie de a trăi.

Mihaela-Mariana Cazimirovici

Lăsați-mă!...

Lăsați-mă să fiu,
să știu ce este viu,
lăsați-mă să cresc,
ca să pot să iubesc,
lăsați-mă să iubesc,
să nu mă prăpădesc,
lăsați-mă să-nvăț,
mintea să mi-o răsfăț,
lăsați-mă să muncesc,
să am cum să trăiesc,
lăsați-mă să mă-nmulțesc,
Domnului să-i mulțumesc,
lăsați-mă să cânt,
viața să v-o încânt,
lăsați-mă să zbor,
ce vis înălțător,
lăsați-mă să mor,
și-o să vă fie dor!...

Dacă aş fi... Eminescu!...

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aş mai căuta flori albastre,
pentru că ori nu mai sunt,
ori nu mai sunt ale noastre!...

Străini, frumoşi sau urâţi,
care au bani de dat,
au cumpărat pe mulţi,...
şi muzele le-au cumpărat!

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aş mai cânta codrii falnici,
pentru că ei nu mai sunt,
i-au doborât oamenii jalnici!...

În loc de teii îmbietori,
de poezie mult iubitori,
avem tufişuri, plantate prost,
în parcuri făcute fără rost!...

Dacă aş fi Eminescu,...
lacul nuferilor galbeni
nu l-aş mai cunoaşte,
e plin cu bale de broaşte!...

De *steaua care-a răşărit*,
n-aş mai putea vorbi,
sunt stele mii, ce tot apun,
cad, luând şi ce-i mai bun!...

Dacă aş fi Eminescu,...
Luceafărul nu-mi va fi far,
locul lui azi este luat
de-un satelit, cel militar!...

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aş mai vorbi
de proletari şi împăraţi,
ci de cumetri şi fraţi!...

*Unde ești tu, Țepeș doamne?...
să îi aduni la un loc,
între ei să se mănânce,
nu trebuie să le pui foc!...*

Să le dai drumu' d' acolo,
neascultând al lor suspin,
când vor ști ce este munca,
și să vezi atunci ce chin!...

Unii se vor da bolnavi,
alții se vor da nebuni,
dar nu îi văitați prea tare,
că prostia, știți,... nu doare!

Grijă mare la tineri să aveți,
nu-i "educați" cu alcool și tutun,
faceți pentru ei tot ce puteți,
ca să aveți un viitor mai bun!...

Limba care unește

Dragii mei tineri,
colegi de popor,
nu stricați ceva
de ce vă va fi dor!

Fără limbă,
nu există popor,
fără limbă,
nu avem viitor!

Nu mai putem încape
în micul sat natal,
vom trece țări și ape,
în... satul mondial.

Să fim IT-iști,
să fim artiști,
să cutreierăm lumea,
ca automobiliști!

Dar, din tot ce veți face,
veți avea doar un procent,
mai mic sau mai mare,
cât ești de inteligent.

Cândva, veți dori
din ceva să fiți cineva,
ce veți face, dacă
nu va mai exista?...

Ca români, din ceva,
vom avea mereu tot,
din limba română,
să ne fie al unirii suport!...

Copilul și cățelul

Copil fiind,
mă simțeam singur,
pe mama am presat-o,
să mă asigur,
că îmi aduce un frate,
să mă joc cu el,
sau,... îmi cumpără un cățel!
Cățelul,...
a fost varianta mai ușoară
la prima vedere, fără să doară,
o minune jucăușă
ce umbla din ușă-n ușă,
devenisem om matur,
nu mai eram eu mititelul,
ci de-acum, era cățelul!...

Oameni și câini

Ca un copil,
care rămâne mereu mic,
ca un adult,
care nu uită nimic,
era consecvent în tot ce făcea,
te mușca deși te iubea.
M-a făcut
să cunosc oameni noi,
ne-a ajutat
să ne știm mai bine-ntre noi,
ne-a învățat să nu fim rasiști,
iubindu-i la fel,
pe cei albi, pe cei negri sau pe metiși.
Era peste tot cu ochii lui blânzi,
venea peste tine
când vroiai să te-ntinzi,
și, ca prin minune, el te lingea
acolo unde te durea!...
Acum, ce mult îmi lipsește,
a fost și mă doare că nu mai este!...
L-a luat la El, Dumnezeu,
pe Blacky, cățelul meu!...

Suferințe de câine

Îi simțeam bătăile inimii,
când îl vaccina,
parcă nu se mai termina!
Mă dureau
rănile din tălpile-i păroase,
ce se infectau,
se vindecau,
dar altele-apăreau.
Mă intriga prostia lui,
fura ciorapi, mănuși,
le păzea, apoi le-nghițea,
ce mai suferea pân-le vomita!...
Iubeam urechile lui clăpăuge,
mai mereu pline de sânge!
Mi-a fost greu atunci,
să le trăiesc,
dar acum,
ce mult îmi lipsesc!...

Câini triști!

De ce sunt
câinii din București triști?
Poate, pentru c-au dispărut
și ai lor artiști,
ce ne-nsoțeau
pe trotuar, prin parcuri,
pe trecerea de pietoni,
cu privirea senină
și veselia lor de bufoni!...
Boema canină,
ca și cea umană,
e pe ducă,
cine s-o salveze?
toți sunt pusi pe fugă.
Într-o lume
de falși boieri și hingheri,
până și artiștii
devenit-au stingheri.
Pentru visători nu mai e loc,
la nimic nu mai sunt buni,
fie aceștia oameni sau câini,
cei din stradă fost-au eliminați,
urmează iubitorii de ei,
ai acestora lor frați,
iar fiindcă nu se pot apăra,
fi-vor exterminați.

Viață,... sau calculator?

Fiecare-și vrea prietenii lui,
sunt sprijinul sufletului,
că suntem mari sau mici,
ne fac sensibili și voinici,
dar ne este mai ușor,
s-avem un prieten calculator,
ne aduce știință și putere,
fără iubire, dar nici durere!...
Ești pornit, adeseori,
să încerci să te măsoari,
dacă chiar faci tot ce poți,
să-ți găsești timp pentru toți.
La început,
crește o plantă,
grijă ai tot timpul de ea,
să aibă lumină,
dă-i mereu apă să bea!
Apoi,
un animal încearcă să-l crești,
abia după-aceea poți spune,
că ești capabil să iubești.

Să aibă apă
și mereu ce mânca,
după care, și pentru tine,
poți cere Domnului ceva!...
Speră la o viață frumoasă,
cu educație aleasă,
având calculatorul,
nu în pat, ci pe masă,
plante, animale
în jur și în casă!
Cine folosește calculatorul,
în loc de-o floare,
o pisică, un cățel,
nu va avea viață frumoasă,
va trăi singur, doar pentru el.

Dulăul și pisiul

Un dulău, destul de rău,
stăpân pe domeniul său,
curtea toată și la poartă,
toți din grajduri și cotețe,
au trebuit ca să învețe,
că, pentru a le fi lor bine,
trebuie să ceară voie,
printre alții,... și la câine!
Ziua toată stă de pază,
noaptea, el mereu veghează,
să nu vină cineva
neinvitat în zona sa!...
Ar fi trebuit să fie
mulțumit pe a sa moșie,
dar, o durere tot avea,...
bucătăria era a altuia!
Acolo,... se lăfăia,
pe la toți se gudura,
o vietate zburlită și mică,
un amărât de pui de pisică!
Dulăul abia aștepta,
să-l prindă-n ograda sa,
să-i arate el, hapsânul,
cine e de fapt stăpânul!...

Fiecare-o grijă avea,
când pleca pe undeva,
să fie închis pisiul, sigur,
să nu decidă dulăul singur!
Într-o zi, lungă, de vară,
de dimineață până-n seară,
de amortelă, de plictiseală,
am plecat ș-eu prin pădure,
după fragi și după mure!...
Cum umblam, cu mintea dusă,
cu vigilența apusă,
mi-amintii, așa-ntr-o-doară,
c-am uitat pisiul afară!...
Imaginația mi-a luat-o razna,
vedeam dulăul mâncând pisiul,
îmi reproșam tot tărăboiul!...
C-o viteză, demnă de record,
am ajuns acasă, ca să văd,
soluția problemei naturale,
minunea negocierii animale,
dulăul stătea la soare,
tolănit, cu burta-n sus,
iar peste el,...
pisiul dormea,... dus.

Sfioasa

Tronca, tronca,
prin grădină,
ce-o fi oare? o felină,
venise de undeva
și zburda prin curtea mea.
Nu era ea siameză,
dar nici o tomberoneză!...
Era așa de sfioasă,...
nu voia să intre-n casă,
să stea cu mine la masă,
dar o priveam pe fereastră!
O zăream cum se răsfăță,
cu lăbuțele pe față,
cu privirea șugubeață,
ne iubeam,... de la distanță!
Cum ziceam odată "pis",
se uita la mine fix,
parc-avea ceva de spus,
tot-o-nțelege cineva,
că ea ar bea și ar mânca!...

I-am făcut un loc al ei,
pe una dintre alei,
cu bomboane, apă, pește,
și mănâncă,... nu glumește!
Când termină joaca ei,
doarme în papucii mei!...
Acum, e bine, că e vară,
dar ce-o să facă la iarnă?...
O să-i fac eu un culcuș,
să doarmă-n el ca pe pluș,
iar în casă va intra,
când va voi... "pisica mea".
Acum, am un sufletel
și o să am grijă de el,
mi-a mai scăzut și din dorul
de măria sa... calculatorul.

Prietenii pisicii

Locul pisicii cu mâncare,
e vizitat de multe animale,
împreună,... sau fiecare!
Vrăbiile, zglobii și multe,
tot timpul vor să se înfrupte,
pe gard, pe tava cu merinde,
ele se găsesc oriunde,
sar în castronul cu apă,
se stropesc sau se adapă,
parcă formează o sfârlează,
dar,... una din ele veghează.
Deodată,... liniște se face,
cineva vrea să le-atace?...
Nu e decât... un guguștiuc,
care mai este și uituc,
a uitat că nu e-o glumă
să fii cu ele împreună,
care defilează-ntr-una,
printre el și boabe,
una câte una!...

Și-a încercat și el norocul, iar,
dar și de data asta, în zadar!
Ele tare s-au mai bucurat,
că pe intrus l-au alungat.
Dacă ziua este așa,
noaptea,
la liniște te-ai aștepta,
n-ar mai fi alte viețuitoare
să atenteze la a lor mâncare!...
Doar că melcii, liniștiți și lenți,
nu sunt chiar niște nătăfleți,
își iau casa la spinare
și pornesc după mâncare,
dovadă că pe cărare
sunt urmele lor sclipitoare,
care vin, din curte de oriunde
și ajung la tava cu merinde.

Nu te poți păzi de ei,
deși nu sunt niște zmei,
chiar de sunt așa înceți,
sunt foarte inteligenți,
merg doar pe lângă pereți,
ca nu cumva, din întâmplare,
să-i calci noaptea în picioare!...
Urcă garduri, urcă ziduri,
chiar că ei te pun pe gânduri,
că nu te poți apăra
de cine e legat de casa sa.
Dar am și eu o casă a mea,
și acolo am multă treabă,
pe care o s-o fac în grabă,
mai am și-un calculator
și de el îmi este dor,
dar înaintea tuturor,
am și alte animale și plante
ce trebuiesc adăpate.

Pisica și cățelul

Pufoasă și mică,
gingașa pisică
avea a ei muncă,
cu a ei stăpână, împreună,
vindeau ziare, mână-n mână.
Venea omul de la piață,
cu un zâmbet larg pe față,
de la pisica șugubeață!...
Cățelul pletos,
privind doar în jos,
cu picioare scurte
și cu gânduri multe,
își făcea traseul,
uda câte-o floare,
și vreun copac,
făcea treaba mare,
și-i punea capac,
alerga o rață-n păpuriș,
mârâia câte un bețiv
printr-un tufiș.
Întorcându-ne acasă,
văzu pisica pe masă,
cum stătea lângă ziare,
plină de-ncântare.

Se ridică spre ea, pe lăbuțe,
altfel decât cu alte mâțe,
cu o privire galeșă,
spre pisica țanțoșă.
Aceasta, la rândul ei,
mai blândă decât cu alți căței,
gheruțele nu și-le-a scos,
n-a scuipat în sus și-n jos.
Cei doi s-au apropiat,
ușor, cum nimeni n-a sperat,
și, bot în bot, ei s-au pupat!...
Fericire mare, pentru fiecare,
abia așteptau să iasă la plimbare.
De lungă durată nu a fost,
vânzarea de ziare mergea prost,
pisica a plecat cu chioșc cu tot.
Așa e viața,
trecuse partea cea mai grea
și s-au poticnit în altceva.

Grădina Domnului

În mijlocul câmpului,
în bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
împrejur sârmă ghimpată,
inutil, doar să se vadă!...
Animale, plante,
oameni, ce se vor aparte,
sunt cu toții la un loc,
derulând al vieții joc.
Un păun se umflă-n pene,
lângă o privighetoare
care se vrea sclipitoare,
florile,... mândre de ele,...
se vestejesc de tinerele
ca să devină... imortele!...
Oamenii,...
nici nu știu ce-și mai doresc,
frumoși, puternici,
și deștepți să fie,
dacă se poate, pe veșnicie!...

Alături,
niște ciori,
printre oameni, printre flori,
țop-țop-țop, peste miriște,
fără ca graba să le miște,
pe veșnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu le răsfată,
fiindcă le trăiasc... în viață!
Ici-colo,
găsesc câte-o sămânță,
și ne privesc cu-ngăduință,
căci în viața lor,
cu sutele de ani,
poate-și vor aminti vreodată,
că am fost odată contemporani.
Nu tot ce-i drag omului,
este pe placul timpului,
asta-i voia Domnului,...
așa-i și grădina Lui!...

Curtea părintească

Casa veche parcă pică
și pare mai mică,
curtea, cândva plină de noi,
acum, pomi netunși,
buruieni și noroi!...
Cotețe și grajduri,
fremătau de viață,
cai, vaci, rațe și găini,
azi goale, năpădite de ciulini.
De la câine,
nici sârma n-a mai rezistat,
au luat-o căutătorii de fier vechi
de la margine de sat.
Tata,
care ne hrănea și bătea,
azi e un rug de mure,
ce peste tot se-ntinde
și curtea o cuprinde,
nici acum nu ne răsfăță,
ne înțeapă și ne-agață.

Mama,
un tei, plin de arome,
și-acum,
ne liniștește și adoarme.
Cele trei surori,
cândva ca niște flori,
ale părinților fructe,
se-ntâlnesc azi,
doar să se-nfrunte.
Fratele,
mai mult lipsă,
atunci, ca și acum,
preocupat mai mult
de alcool și de fum.
Eu
aș vrea să dorm,
oricât de mult,
să nu mai pot
durerea lumii s-ascult,
să visez cum viața
o ia de la-nceput!...

Resturi

Resturi de fructe,
sunt foarte multe,
resturi de pâine,
de azi pe mâine,
resturi de haine,
cârpite, dar faine,
resturi de cărți,
poți să înveți,
resturi de eră,
pentru cine mai speră,
resturi de iubire,
un vis subțire,
resturi de oameni,
flămânzi și fameni,
resturi de viață
avem în față!...

Stau și mă-ntreb,
mai e ceva întreg?...

Fructe străine,
de chimicale pline,
pâine umflată,
pare ca din vată,
haine scumpe tare,
de înmormântare,
cărți groase și multe,
de nimeni citite,
vor fi ere noi,
dar nu pentru voi,
iubire de zor,
la televizor,
oameni solizi, întregi,
musculoși, dar blegi,
viața toată-n față,
în umbră și ceață!...

Zborul din vis

Dimineață,
soarele răsare,
mă trezesc din nou,
nu-mi prea este foame,
dar mănânc un ou,
la serviciu plec,
deși nu am chef,
că am ca șef un bou,
aer de cavou,
dar noroc cu harul,
de la Dumnezeu,
care-mi umple carul,
mereu ceva nou,
seara privesc luna,
ca pe-un bibelou,
dar și ea apune,
și eu dorm, iar greu,
zgomot de depou
lângă blocul meu.
Visez, totuși, că zbor,
trec din nor în nor,
nu-i prea mult popor.
Pare un viitor,
nu mai vreau să mor!...

Visul din vis

Vis,
la țărm de mare,
unde-am cunoscut iubirea de copil,
atâta că nu puteam să mai respir,
dar și pe cea de om matur,
când căsnicia e-nprejur,
ca un destin invers de flutur,
întăi, zbori și te-nveselești,
și, tot restul vieții, te târăști!...
Dormeam,... sau nu dormeam,
în chinurile facerii unui vis,
așa se nasc visele în paradis!...
Apăruseși,
cu o ceată de gălăgioși,
foarte tineri și frumoși.
Unii mă priveau nedumeriți,
alții, păreau a fi smeriți.
Vor de la tine idei,
abia așteaptă să devină zei!...
Măi omule, trezește-te!...
Nu ești bucuros,
te văd preocupat,
nu este cum m-am așteptat,
ziceai tu,
strângându-mă scuturat.

Zeul zeilor te-a ales,
ți-i-a trimis să te ajute
să te faci înțeleș!...
Hm!...
Tocmai,
le-am primit pe-astea toate,
nu-n vis, ci-n realitate,
de la niște oameni,
nu de la niște zei,
așteaptă de la mine,
să scriu pentru ei,
să le fiu
și saltimbanc și demiurg,
să curg pentru ei, să tot curg,
din amurg în amurg,
să le dau semințe de vis,
pentru a-și crea,
aici, al lor paradis.
Poți avea totul
și-n cer și pe Pământ?...
Să le leg împreună,
nu știu cum,...
mă bântuie-un gând!...

Casa din rai

Pe-o pajiște verde,
doar soarele-o vede,
răsărise-o casă,
nespus de frumoasă.

Pe acoperiș,
ca-ntr-un luminiș,
totul era-nflorat,
frumos colorat.

Cap de prunc părea,
cu pletele aiurea,
să nu dispară-n vânt,
mi-era primul gând.

Zumzetul de-albine,
ce venea spre mine,
îmi da de-nțeleș,
nu-s doar eu ales!

Iarba verde, multă,
pădurea ce-ascultă,
totu-i o plăcere,...
e ... lapte și miere!

Aș rămâne-n vis,
mereu mi-am promis,
aud ceva, rău, sâcâitor,
un ceas deșteptător.

Curcubeu din flori

Flori multicolore
aranjate-n boltă,
te cheamă să vii,
îți deschid-o poartă.

Spre soare și apă,
îngerii s-adapă,
încerci să te apropii,
prinde-i, dar îți scapă.

Sunt prea lunecoși,
parcă-s unsuroși,
mirosu-i de pește,...
totul se-nvârtește!

Curcubeu rotit
ce ai de vestit?...
Ca să iau cu mine
și să-mi fie bine!...

În albul profund,
te-nvârt și te-afund,
să iei ce dorești,
să poți iar să crești.

Nemulțumitul

Fire răzvrătită,
de femei iubită,
de bărbați hulită,
având idei clare,
ținte ideale,
încearcând să facă,
și chiar să desfacă,
legături subtile,
multe... inutile.
Nimic nu contează,
atunci când lucrează,
șefi, familie, căței,
să-naud-atunci de ei.
Multe rezultate,
renumite toate,
când le-a obținut,...
nu-i satisfăcut.

Timpul și banii

Doamne,...
dă-mi o picătură din Univers,
și ți-o umplu cu planete,
dar dă-mi și milioanele de ani,
dă-mi o parte din Pământ,
și ți-o umplu cu continente,
dar dă-mi și miile de ani,
dă-mi din continent, o parte,
și ți-o umplu cu state,
dar ai răbdare,
stai și Tu și socoate,
nu se fac așa ușor de toate.
Dă-mi o țară, cu oameni buni,
să știe să-i recunoască pe străbuni,
să știe să învețe de la toți,
și o să vezi,... că după noi,
n-o să te ții, n-o să mai poți.
Timpul o să curgă-n avalanșă,
realizări din ce în ce mai multe,
în ani, luni, zile, ore și minute!

Mult timp nu ne-am gândit
că n-am avea destule secunde,
ce vremuri,... acum când socotim
totul în... nanosecunde!...
Ce-nseamnă nanosecunda
în fața milioanelor de ani?...
Nimic în timp,...
dar, azi, foarte mult în... bani!

Leacul singurătății

Nicicând
nu mi-am dorit mai mult,
să fiu singur cu mine,
numai așa, în liniște,
mă pot gândi la tine!...
Cândva, singurătatea
ne-o petreceam în doi,
azi, nu mai putem,
doar poate,
dând timpul înapoi!...
Muncesc din greu,
să-mi omor gândul,
visez mereu,
ca să uit totul!

Mentorul

Oare ce o fi?...
Român parcă nu-i,
că face ce spune,
numai lucruri bune,
nu laudă ce face,
face doar și tace!
De epoci și generații,
nu i-au intrat în grații
cei ce una afirmău
și alta făceau.
Lichelele toate
le-a ținut departe,
iar pe cei cu carte
i-a tratat aparte.
De te știe bine,
chiar ține la tine,
nu pune pile unui prost
căci te ia, pe loc, la rost!

Triumful prostiei,
rodul democrației,
l-a făcut să plece
și să se aplece
spre gândirea pură
fără pic de ură,
doar din când în când,
a trimis un gând
către cei rămași,
epigoni, urmași,
dintre cei codași,
masă amorfă, multă,
proastă și incultă,
care jubila.
căci nu mai avea
cine-i critica.

Nu pune mâna pe poet!

Nu,
nu pune mâna pe poet,
te poate arde,
e mereu ardent!

Nu,
nu te obosi,
să lauzi sau să critici un poet,
la ambele-i mereu absent!

Da,
urmează-l pe poet,
spiritul său te-o face
să fii cu viața mai atent!

O lacrimă de viață

Ți-am dăruit un mărtișor,
un gest simbolic,
face bine la dor!...
Nu ți-a plăcut,...
te-așteptai la mai mult,
îți citeam gândurile nerostite,
erau doar două fire răsucite.
Ți-am dăruit un ghiocel,
și nici nu te-ai uitat la el,
e-o diferență de discurs,
el e sfios,
mereu privește-n în jos,
iar tu pe dos,
vrei tot mai sus,
mereu mai sus.

Mă doare o petală,...
părea a spune el,
mi-ai dat mare scofală,
e doar... un ghiocel,
fără iubire am să mor,
continuă el, cu-același dor,
altele primesc aur în dar
eu aștept asta, dar în zadar!...
Două fire împletite,
în alb și roșu,
un mărtișor,...
plin de iubire, dar și de dor,
lacrimă de viață,
un firav ghiocel,
te luminezi la față,
de cum privești la el,
date și primite cu iubire,
ambele înseamnă
un strop de... fericire.

Sus și jos

Durere
din iubirea,
ce-ar fi putut să fie,
și n-a fost,
mintea
ce-mi spune,
că n-are niciun rost,
gândul
ce-mi zboară,
atunci, la început,
ce mult aș vrea,
ca timpul
să nu mai fi trecut,
privirea ta,
de-atunci,
mă tulbură și azi,
n-ai vrut să-mi calci pe urme,
de frică să nu cazi.

Nici eu
n-am așteptat,
doream s-ajung mai sus,
mereu mai sus,
dar timpul ne-a-ndepărtat,
totul și toate au apus,
iar fiecare, astfel,
pe drumul său,
s-a dus,
și s-a tot dus,
nu mai contează,
acum,
dacă-n jos, sau sus.

Toamna

Toamna,
început și sfârșit!...
Dacă,
iarna,
de îngheț te-ai ferit,
primăvara,
ai înflorit,
vara,
te-ai copt,
dar nu te-ai topit,
toamna,
poți culege tot
ceea ce ai crescut,
având energie
pentru-n nou început.

Ajunul Crăciunului

Doar în noaptea de Ajun,
să fii moș, e ceva bun,
toată lumea te răsfată,
veselia e pe față,
toți îți spun doar lucruri bune,
parc-a venit raiul în lume,
sunt cu tine mai de treabă
ba te gădilă... și-n barbă!
În noaptea cea de poveste,
primim daruri... și o veste.
Vestea bună-i că sosește
Pruncul ce ne mântuiește,
luptând c-o plapândă viață
ca s-avem lumină-n față.
Ajunul Crăciunului
face bine omului,
căci el pune la un loc
capetele vieții,
făcând ciudă morții,
ca tot ce-avem mai de preț,
ce-l face pe om măreț,
amintindu-ne la toți,
că pentru a fi frumoși,
ne trebuie și prunci și moși.

Reinviere

Să învățăm a trăi,
cum trăiesc pomii iarna,
fără frunze și flori,
așteptând primăvara.

Muguri umezi ușor
prevestesc noua viață,
de-un firav mărtișor,
legăm noua speranță.

Să iertăm, să uităm
tot ce nu ne-a plăcut,
s-ajutăm, majorăm
ce-i un nou început.

Tot ce-i sfânt reînvie,
într-un sacru mister,
și la noi va să fie,
eu aștept,... și tot sper.

Dumnezeu ne învață,
ce reînvie-i speranță,
ce-i speranță e viață,
și ce-i viață ne-nalță.

Ce o să mai fie?

Mi-ai spus
să nu te mai iubesc,
dar n-am putut!
Ce poezie!...

Am vrut, să uit,
m-am chinuit,
dar n-am putut!
Ce tragedie!...

Ai vrut
amici să fim,
dar n-am putut!
Ce nebunie!...

Aș vrea
ca să iubesc din nou,
oare-oi putea?
Ce-o să mai fie?...

Începuturi de toamnă

Oricând,
te-ai fi născut,
grădinița
o-ncepi toamna,
în loc de mama,
o ai pe doamna,
deodată,
singur nu mai ești,
și nici micuț,
chiar simți cum crești.
Școlile,
de toate felurile,
nu-nfloresc
precum florile,
căci pentru ele,
primăvară este toamna,
când se ițesc, pe rând,
în calea noastră,
floare cu floare,
și ne conduc
pe a vieții cărare.

Și munca
o începi tot atunci,
vara, termini școlile,
și vezi pe unde-o apuci,
să găsești
tot ce e mai bine,
pentru toți ai tăi
și pentru tine.
Deci,...
este toamna un sfârșit?
Doar pentru cei ,
ce timpul i-a cam depășit!...
Când,
după-atâtea începuturi,
te simți cam copt,
nu renunța,
că asta nu e tot,
dacă nu mai ai ceva nou,
pentru tine,
alătură-te celor ce abia încep,
și o să-ți fie bine!...

Tot ce poți tu pentru ei,
atunci, să le dăruiești,
dar nu uita însă de tine,
încă mai poate-ți fi bine,
și-n toamna vieții, la apogeu,
poți să începi ceva nou,
doar pentru sufletul tău.
Nu renunța niciodată ușor,
poți găsi un întăritor!

Renaștere din cioburi

Pentru Mihaela Cazimirovici

*Iubirea veche,
coșmarul fără sfârșit,
dar și reînvierea,
prin care mi se renaște viața,
atât de simplu,
printr-un rece respiro filosofic,
mă transformă pe loc,
prin însuflețire și curaj,
și oprește tot ce-mi fugea
înainte printre degete.*

*Ultima lacrimă,
din timpul iubirii mi-a dat,
decizie și speranță,
pentru un nou început,
și nașterea aripilor,
folosindu-mă
de ironia adevărului
și onestitatea creației,
pentru că în lupta cu viața
timpul nu mai piere.*

*Dincolo de poarta dragostei,
de primăvară,
se produce
o transformare fatală,
unde minciuna
nu mai intră prin ușa din dos
și iubirea-și naște cerul,
ca-n definiția dragostei,
făcând, spre final,
mereu același joc infinit.*

*Noua iubire-și naște cerul,
printre aripile clipei,
și speră, după anii pierduți,
să atingă infinitul,
să ajungă,
chiar împotriva destinului
la locul potrivit,
cu prima oprire în veșnicie,
prin uitare de sine,
timp ucis și neliniști palide.*

Voi fi *gata să zbor*
să *construiesc noul Babilon*,
într-un *alt început*,
mergând în *sens unic*,
cu *dor nestins*,
trecând *totul până la tine*,
cu *lacrimi limpezi*,
clipe suspendate,
dar cu *speranța vie*
în *renașterea pașilor*.

Poate

Poate că mi-am dorit cândva,
să fii singură, dar nu așa,
ca să nu sufere altcineva
când împreună noi vom visa,
dar nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că iar te-am supărat,
atunci când eu m-am îndepărtat,
simțeam că nu mai pot trăi,
privind în ochi tăi nevii,
dar nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că ar fi fost mai bine,
să fiu mereu alături de tine,
dar nu credeam a putea alina,
această mare suferință a ta,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că, te-ar fi ajutat
mai mult, de-aș fi încercat,
dar nu mai puteam deloc suporta
văzând durerea din privirea ta,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că o să revii,
la ale noastre reverii,
când ne visam în alte vieți,
alături, printre îngeri și poeți,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Aș fi vrut mai mult să te știu,
nu cu sufletul tăcut și pustiu,
căci eu te iubesc,
mult te prețuiesc,
nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Fă-mi orice mie,
ca bine să-ți fie,
să trăim în timp,
nu în contratimp,
dar nu mă uita,
și nici nu renunța!...

Hai la Teatrul Nou!...

Teatrul Nou,
gata,... este,...
nu mai este o poveste.
Are Julietă și Romeo,
este jucat ca la rodeo,
la bloc și nu la balcon,
este astăzi de bonton.
Are și scară către infinit,
pe care te urci cu gândul,
și te cobori cu timpul.
Freddy, mereu tăcut,
de jucat foarte plăcut,
text nu ai de învățat,
și mereu ești mângâiat,
că bărbații vor, tot timpul,
să îl joace toți, cu schimbul.
Cum prevedea Nostradamus,
se vinde și un Stradivarius,
dar când puneau prețul la cale,
hop,... poliția pe cărare.

Culmea navigării pe calculator,
să se facă prin soft... și-un viol!...
Codrul verde
nici nu se mai vede,
căci este negru și plin de ciori,
nu vin spre tine, nu te atacă,
te înveselește, nu-ți dă fiori.
Există, totuși,
și un pom verde,
cel al iubirii ce nu se pierde.
Cine nu știe
să se comporte,
primește un prostavenin forte.
Femeile nu mai sunt închise,
cu gardul,
se țin aproape,
cu cardul,
iar bărbații,
cu miros de femeie,
tânjesc după Elena,
femeie cu scânteie!..
Peste toți și peste toate,
ne-nvață Claudia, cum poate,
când cu țipete,
și când cu șoapte.
La mulți ani și sănătate!

Frumos și urât

Cine recunoaște,
Doamne,
că-i urât?...
Nici dacă se simte
cu ștreangul de gât,
pentru că, de fapt,
nu există urâtul ca atare,
acesta
nu vine din înfățișare,
ci izvorăște
dintr-a noastră stare.
Ce vede cineva la noi,
de-afară,
este o aură ce ne înconjoară,
ca un amestec de lumini și umbre,
ce îl emitem continuu, dar filtrat,
de psihicul nostru dominant,
și nu este doar vorbă goală,
să spunem că urâtenia
nu este o imagine,
ci este-o boală.

Frumusețea vine când
lumina noastră interioară,
nu mai are loc în noi
și dă pe dinafară.
Armonia a ce este înăuntru,
cu ce-i pe-afară,
ne-ajută să formăm un echilibru,
cu tot ce ne-nconjoară,
și cine poate să-l aibă-n a sa fire,
îi iriază pe ceilalți cu iubire.

Ingenuu și diafană

El ingenuu, ea diafană,
se plimbau printr-o poiană,
sugerau că-s împreună,
mergând ținându-se de mână.
El vedea structurile,
ei îi plăceau culorile,
el făcea-n minte calcule,
ei îi zburau gândurile,
el natural, ea nenaturală,
el rațional, ea irațională,
el euclidian, ea neeuclidiană,
s-au adunat din nimereală?...
Toate păreau în a-i desparte,
fiecare cu mintea-n altă parte,
dar ținând tot mai departe.
După ce o vreme a mai trecut,
întâlnirile au reînceput,
ceva din sufletul lui îi spunea,
că-i este destinată să fie a sa,
și pentru a-i obține acceptul,
ar cuceri chiar Everestul.

Drumul care mă ducea la tine,
a fost cel mai greu din lume,
îi spunea el la un moment anume.
Am simțit că s-a rupt ceva din mine,
cărări grele, șerpuitoare,
reale nisipuri înșelătoare,
urcușuri abrupte, pante amețitoare,
prăpăstii profunde, rare raze de soare,
urmărind o speranță reinviitoare.
Si totuși,... ajuns-am acolo sus,
chiar foarte sus, cât poate fi spus,
căutând a ta privire,
cea venită din iubire,
am găsit o altă lumină,
de esență clar divină,
L-am simțit pe Dumnezeu,
în porii ființei mele, în sufletul meu,
L-am rugat să m-oprească
pe acel tărâm curat și sfânt,
mi-a răspuns că mai am destule
treburi, încă, de făcut pe Pământ.
Acolo, tu nicăieri nu te zăreai,
călăuza mea vie deloc nu mai erai,
Domnul, la El, atunci nu m-a vrut,
ce mai aveam altceva de făcut,
decât să mă întorc pe Pământ?

Parașută de salt peste timp n-am găsit,
m-am aruncat înapoi de unde am venit,
într-un loc ce-l crezusem pe veci părăsit.
Codrul, cel mai bun prieten, mi-a devenit,
animalele, toate, m-au ocrotit,
pentru că ele nici nu te întreabă,
nici nu te judecă, dacă cu ceva ai greșit.
Pe oameni i-am simțit agitați, mici și răi,
puși pe ceartă, mereu pregătiți de război,
nimic din ce spuneam, nu credeau,
preocupați doar de ce beau și mâncau.
Pentru ei, nimic deosebit nu s-a-ntâmplat,
eu nu fusesem niciodată, niciunde plecat,
viața își urmase normalul parcurs,
doar timpul a curs, și-a tot curs,
mare a fost a mea uimire,
când, în sfârșit, am dat de tine.
Acolo, cu toți la un loc, te-am zărit,
încercai să-mi spui ceva, abia șoptit,
ziceai că nimic nu s-a întâmplat,
în timpul în care fusesem plecat
și să nu mai mă țin de snoave,
rod al imaginației mele bolnave.

Totuși,... ai rămas în inima mea,
încerca el să se reaprope de ea,
cautându-te, pentru sufletul meu,
nu te-am găsit, atunci, pe tine,
dar L-am descoperit pe Dumnezeu.
Celor două drepte paralele,
care nu se întâlnesc niciodată,
eu le-am găsit o altă soartă,
axa vieții și cea a divinității,
le-am apropiat, împotriva sorții,
iar pentru a ta prețuire,
am făcut aceasta chiar prin iubire,
luptând zi de zi pe cărările vieții,
ca să rămână totul eternității.
Ce te-au apucat, omule,
amintirile acestea, acum,
căci tu m-ai câștigat,
până la urmă, oricum,
concurența, așa este, a fost dură,
dar ți-ai depășit a ta măsură,
am apreciat atunci toate acestea,
nu mai tot relua povestea!

Da,... însă toate s-au adunat,
așa este la apusul vieții,
să-i mulțumim divinității.
Nu mai pot păstra un mister,
am pierdut acea voință de fier,
de data asta, știu că mă vrea,
voi pleca iar, mă voi duce la El,
mă cheamă acum, acolo sus, în cer,
de data asta mi-a dat și-un motiv,
doar pentru voi, pe Pământ, sugestiv,
câncer, este termenul medical,
mi l-a trimis într-un limbaj cordial,
d' asta te-am căutat, ca să știi,
schimb grădina ta cu cea a Domnului.

Prima seară

Prima seară,
cu tine la țară,
a fost ca într-un paradis,
am trăit împreună
o seară de vis,
pe drum,
la-ntoarcere, am visat,
cum prin sufletul tău
m-am plimbat,
pe tot drumul,
am ascultat, ce prilej,
de sute de ori, Adamo,
cu „Tombe la niege”,
Doamne, de ce n-ai oprit,
atunci, timpul în loc,
de ce ne-ai lăsat
în al vieții dur joc,
ce vei face Tu,
acuma cu noi,
de nu știi altceva,
dă-ne timpu'-napoi!

Făcător de oameni

Prietenul prietenului
este și el al meu prieten,
dar profesorul profesorului
oare ce este?...

Asta este o poveste!...

De oriunde pleci,
fără să te apleci,
cunoști multe date,
le transformi în fapte,
poți să le compari,
peste ani și... ani.

Ai fost pus pe gânduri
în mai multe rânduri,
forțat să aleagi,
și nu să culeagi,
să fii sau să ai,
să ceri sau să dai,
să lupți sau să stai,
ai ales mereu
ce a fost mai greu,
oameni să clădești
și să îi călești,
pentru vremuri grele
cu multe părți rele.

Cu multe virtuți,
ai condus pe mulți,
fiind în multe funcții
în mari instituții,
unde tot ce-ai început,
are prezent, nu doar trecut.
Peste ani și ani,
precum unghiul drept,
vertical și înțelept,
la lume veghezi,
și azi ne luminezi,
spirit modern, informat,
realist, nedeformat,
aduni date, comentezi,
pentru noi,
și-acum, contezi.

Destin

Regina mea în cele multe,
și-n altele ce or să vină,
privește-n sus și înainte,
nu spre-ntuneric, spre lumină!

Destule-s rele-n lumea asta,
nu le lua pe toate-n seamă,
doar de le vezi, cu asta basta,
le-nțelegi, dar nu ai teamă!

Creația în viață și-artă,
e dincolo de rău și bine,
cu inteligență promovată,
îți va-mplini destinu-n sine

Chiar când nu va fi totul bine,
nu căuta la nimeni vreo vină,
relele vor trece de la sine,
prin chiar esența lor divină.

Toate acestea or să treacă,
privește-n jurul tău senină,
căci totul vine, totul pleacă,
păstrează-ți aura divină!

Dacă aş fi!

Dacă aş fi un cânt,
şi-aş fi la tine-n gând,
mereu cu tine-aş fi,
oriunde şi oricând!

Dacă aş fi un vers,
pentru tine ales,
aş fi în mintea ta,
şi-acolo aş tot sta!

Dacă aş fi un vis,
de Domnul trimis,
aş fi la tine-n somn,
cu tine, ca să dorm!

Dacă aş fi un dor,
să-ţi fiu ocrotitor,
aş fi aiurea călător,
să-ţi fie mai uşor!

Dacă aş fi o lumină,
de natură divină,
aş avea o speranţă,
să luminez a ta viaţă!

Nimic din toate nu sunt,
doar un muritor, aşteptând
să vii de oriunde, oricând,
cu al tău *farmec sfânt*.

Actrița

Când copilă, când bunică,
când panteră, când pisică,
așa este, asta-i meseria sa,
să devină tot ce se vrea.

Mulți i-ar da soarele și luna,
ca să-i pupe odată mâna,
dar, pe ăștia, nu-i vrea ea,
căci-i-ar cere și-altceva!

Deși-i frumoasă de pică,
uite atât cât e de mică,
de nimic nu-i este frică,
muncește,... ca o furnică.

Plină de talente și idei,
cât o sută de femei,
de la viață ce o așteapta,
frumoasa și isteța de ea?

Pomul de sânge

Nu știu de unde vin,
dar știu de unde plec,
pe unde o să trec,
unde o să ajung,
din nou nu știu,
nici nu cred
c-o s-ajung undeva,
și nici cândva,
întereșează pe cineva?
Din firișoarele roșii,
abia vazute, în mâini,
picioare, pe obrazul meu,
cum, iar nu știu,
așa vrea ca Dumnezeu,
s-adune și crească un pom
închis în vene,
ca-ntr-o mantie,
cât sunt, și voi fi om.

Dar pomul crește,
și se-ntinde,
până, în mine,
nu-l mai pot cuprinde,
se îndreaptă
singur spre cer,
cine-l cheamă,
este iar un mister!...
Și-atunci, mă rup în două,
ca sânge,
ajung în pământ,
spre cer mă-nalț
doar ca suflet, ca gând.

Unde de iubire

Îndrăgostiții
nu se întâlnesc,
nu se despart,
se știu din totdeauna
și, împreună,
ca două unde,
infinitul îl străbat.
Din când în când,
fără un calcul,
unul sau altul
întâlnește un obstacol,
se cheamă moarte,
îl depășește
și merge mai departe.

Curge

Curge,
înseamnă învinge,
și-n viață te-mpinge,
tot ce stă e rău,
chiar dacă este al tău.
Ceea ce curge-n tine,
îți face doar bine,
iar ce se oprește
te nenorocește.
Curgă sângele în tine,
ca să îți fie bine,
curgă apa-n lume,
treacă și prin tine,
să circule și banii,
nu-i strânge cu anii!

Mai presus de toate,
curge și după moarte,
e spiritul tău,
de la Dumnezeu,
nu-l ține închis,
nu e interzis
să îl lași să zboare,
să adune florile,
să învingă bolile,
pentru că stagnare
înseamnă tumoare.
Și sufletul curge,
dar nu se distruge,
este ca o undă,
poate să pătrundă,
unde nu-ți stă gândul,
dar ajunge cântul,
menit să unească
cerul cu pământul.

Te caut

Sala, în care te-am văzut întâia oară,
are ceva ce încă mă-nfioară,
te zăresc aievea, undeva,...
mai întrebă de tine și altcineva....
Căndva erai acolo,...
te priveam,... și nu mă săturam.

La casa ta, cea de la țară,...
prințesă printre flori,... erai atunci,
răzbate un pustiu adânc, acum,...
îl simt de-afară, chiar și printre uluci!...
Erai pe terasă cu mine,...
eu nu sorbeam cafeaua, ci pe tine.

În parcul de lângă crâng,
ciudată idee de politician nătâng,
legat cu o alee, luminată, de satu'-ntunecos,
ne amuzam teribil, căutându-i vreun folos.
Eram în mașină și ne veseleam,...
acum, fără tine, doar treceam.

Am trecut pe la tine, pe-acasă,
să-ți dau un dar de suflet, mai aparte,
o carte nouă, cu poemele-ți dedicate.
Adesea te așteptam la scară să cobori,...
dar n-ai venit, nici chiar de sărbători.
Altădată mă invitai și-mi vorbeai,...
acum, ce dureros, nici măcar nu erai.

Te caut, te caut, ca și altădată,...
ne vom mai regăsi, oare, vreodată?...
Nu știi, nu știi și rău mă doare,
sper să am inima tare,
să trec peste toate odată,
având un dor în suflet totodată,
mă sperie cuvântul "n niciodată".

Ghiocei și suflete

Mergeam prin pădure,
călcam apăsat
peste frunzele uscate
de Dumnezeu aruncate,
printre copacii viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiocei,
era prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțelegătoare.
Deodată,
unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav,
privind spre soare,
reușise să strapungă,
frunze moarte să învingă,
dându-și energia toată,
la lumină să razbată.

Brusc,
m-am simțit izolat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mai fac,
pe unde o să mai calc,
sub orice frunză
putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!...
Așa este și în viață,
suflete firave,
ce le-avem în față,
am putea călca pe ele,
fără minte,
fiindcă nu mai privim
deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.

Pulbere de iubire

Pășeam sfios
pe scara infinitului,
pornind din iubire,
țintind spre nemurare,
te îmbrățișam,
să mă iei cu tine-n zbor,
simțind că mușchii nu mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine.
Vom fi cândva doar gând,
departe de Pământ,
radiind în univers
ceva ce mulți n-au înțeles.
Pulbere de stele,
noi vom fi,
cu ploaia, pe pământ
vom reveni,
iubirea noastră
va trăi din nou,
făcând universului cadou
un infinit de semințe de viață,
celule de iubire,
născute din tine și din mine.

Spre Casa Soarelui

Binevenită fii
în Casa mea, oricând,
cu mine mereu așteptând,
în loc de ceas,
o inimă de aur,
cândva plină
cu sânge de taur.
Porni-vom la drum
plecând din iubire,
ajungem-vom la nemurire.
Să mă iei cu tine-n zbor,
știind că
mușchii nu-mi mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine!
O rază din Soare
s-a desprins,
și s-a unit cu noi,
să ne ajute la nevoi,
să ne lăsăm în voia ei,
fiindu-i urmăritori,
deveni-vom nemuritori!...

Mi-am pus mâinile
la ochii vieții
și am țipat din toți rărunchi,
când mai încet,
când mai în șoaptă,
ajutor,...
nimeni acolo nu ne așteaptă?...
Suntem orbi,...
nu hrană pentru corbi!...
Doar pădurea a răspuns,
cu un foșnet de frunze,
vântul adia,
în zări albe, le spulbera,
dându-ne așteptări
de speranță,... uneori.
Îngrijorați, atenți,
la cu zburăm,
ghioceii cosmici
să nu-i călcăm,
ascunși sub frunzele stelare
cu prezență deloc bănuitoare,
așteptau, cu noi să-i luăm,
cât ne iubim, să le arătăm.

Și-n cosmos,
iubirea trebuie întreținută,
o floare, mereu, o ajută,
iubire fără suferință,
nici acolo nu există!
Cobor în mine,
pentru a-mi lua timpul,
de a fi mai mult cu tine.
Adunam roua universului,
să o am cu mine,
când mă voi contopi cu tine,
să-mi adape inspirația,
exprimându-mi grația.
Soarele
ne va vedea iubirea...
Începeam lupta,
de acolo de sus,
de la iubitul meu Soare,
Soare prețios,
Soare de aur,
la, lala,
lalala, lalalala,
lalalalalalalalalalalalala!...

Acasă,
Brâncuși te cioplea,
și te cioplea,
și iar te cioplea,
și te tot cioplea,...
pe buric părea
că ți-a căzut o stea!...
După secole de poezie
te-am dezbrăcat,
stând în fața crucii,
am fost cuprins
de o puternică dorință,
ți-am dat jos hainele
și te-ai oferit cu totul!...
Deodată,
ne-am transformat
în gând,
departe de Pământ,
pulbere de stele
am devenit,
cu ploaia înapoi
am revenit!...

Iubirea
ni s-a înmulțit,
la infinit,
am semănat
celule de iubire,
venite din tine
și din mine.
Lăsam spre viitor
tot ce avem mai bun,
răspândind
semințe de iubire,
grăunțe de nemurire,
pe care o furnică
le ducea în cârcă.
Timp rebel, timp rebel,
un du-te vino tembel,
cicluri infinite într-un hău,
spiritul nostru în neantul tău,
vom avea ceva
din neputința ta,
dar nu vom fi sacrificați,
nici noi, nici ceilalți!...
Regretul
că am fi trăit în zadar
va muri în noi,
iar, și iar, și iar!...

Noaptea de Florii

În noaptea de Florii,
fără a mă aștepta,
m-a sunat Dumnezeu,
ca să-mi spună ceva.
Ia-ți inima și creierul,
veniți la Mine, împreună,
poți spune la alții ce vrei,
Mie nu poți să-mi spui
nicio minciună!
Poți aduna multe
în inima ta,
poți s-o ții ferecată,
sau s-o dai altcuiva,
dar fericit nu vei fi,
nici nu încerca,
să clădești fericirea ta
pe necazul altcuiva!
Vezi, de aceea, ce faci,...
viața cum ți-o petreci,
să nu ocupi, prematur,
noul tău loc de veci!...

Promisiune

Sufletu' mi-e plin de tine,
nu mai încape-n mine,
nu pot să scriu sau să socot,
nimic să fac, eu nu mai pot,
pân' nu găsesc ceva de scris,
să-mi descarc sufletu' de vis.
Urlă durerea-n mine,
că nu pot fi cu tine,
plâng chiar și în vis,
văzându-ți, chipul trist,
doar în cer e loc deschis,
pentru ce vis ne-am promis.
Păstor ne este Dumnezeu,
El e al meu, dar și al tău,
și, tot în vis, El mi-a promis,
oftează omule, oftează,
dar, totodată, și creează,
căci cineva mereu veghează,
și veți fi împreună cândva,
amândoi în ograda Mea!

A fost prea-n multe!...

În memoria lui Ioan Maftai-Buhăiești

A fost prea-n multe-n viața lui,
a fost
și-n teatru,
și-n proză,
și-n poezie,
de matematică,
nu mai vorbim,...
să spună cel ce de la el o știe!...
A fost în toate,
și-acum,... nu mai e,...
de noi depinde,
în viitor să fie,
să fie-n sufletele noastre,
cei ce l-am cunoscut,
să fie-n gândurile celor
ce, din citit, l-au priceput,
să fie acolo, mereu,
ca altădată,
să nu-l uităm,
așa cum doar poeții
și îndrăgostiții
cunosc cuvântul... niciodată!

Picătură de vis

Eu, tu, noi, voi,
el, ea, ele și ei,
ce, adesea,
ne vedeam
niște mici Dumnezei,
toți,
cei care avem,
sau am avut un vis,
din care ne-am trezit
și apoi l-am scris,
ori,
l-am cântat,
l-am dansat,
l-am pictat,
l-am sculptat,
l-am recitat,
repetat,
înainte,
sau după ce,
devenim natură,
visele noastre, distilate,
crea-vor
o picătură de cultură.

Omul și Pământul

Ca o furnică
cu un elefant,
se luptă omul
cu Pământul,
inegal,
iar speranțele,
spre bine,
par în zadar.
Dacă furnicile,
se adună la un loc,
pustiesc
mai mult decât un foc.
Din vremuri
fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce îi trebuie,
de când a coborât din pom.
A sosit însă momentul
să ajute,
acum,
oamenii Pământul,
cu iubire
către mântuire,
cu arta și știința lor
spre al nostru viitor.

A fi și a nu ști

De o vreme-ncoace,
școala nu mai place!
Apărute-n țară,
la apus de seară,
tot felul de școli,
care dau la toți,
fel de fel de tonți,
hârtii mii și mii,
că au învățat,
diplome au luat,
bacalaureat,
poate masterat
sau chiar doctorat.
De vrei la palat,
știi că nu dă bine
fără doctorat,
vrei la primărie
și nu citești bine,
doctorat nu ține,
vreo trei facultăți,
însă, au cam toți.

Nu-i deci de mirare
că-n această stare
n-avem cercetare,
dar avem spitale,
fără doctori și
fără mâncare.
Se fac multe fără rost
sub deviza,
țara nu te vrea deloc
sau te vrea prost.
Învățare, cercetare,
inovare, conjugare,
nu îți trebuiesc prea tare.
Adunarea și-nmulțirea
stăpânesc azi omenirea!

A fi sau a avea

Cu „a fi”
începem prima zi,
de când ne naștem,
suntem fii,
chiar când mai creștem,
vrem să fim,
până- nvățăm
să împărțim.
Să ai,
devine vrerea ta
fiindcă „a fi”
înseamnă a-nvăța,
iar ca să ai,
poți chiar fura.
Să fii,
îți trebuie o miză,
ca să creezi,
cauți o muză,
iar ca să ai,
provoci o ...criză.

Să fii,
sustine omenia,
să ai,
induce lăcomia,
pentru că ești,
n-ai loc în viață,
iar fiindcă ai,
te-ascunzi în casă,
să fii,
e pentru totdeauna,
să ai,
doar cât îți dă mâna.
Cu toate acestea,
vreau să știi,
nu este coadă la „a fi”,
ci „a avea” e ținta vie,
de ar fi și pe datorie.
Să ai,
e miza tuturor,
care nu cred în viitor,
să fii,
te face a gândi,
merită
a fi sau a nu fi?

Ecoul vieții

Prin parc,
mergeam, fluieram,
ce-i prin jur, nu gândeam,
gropi multe, n-am văzut
și-am căzut!

De jos,
te-am vazut, m-ai vazut...
te-am strigat, m-ai strigat...
te-ai oprit, m-am oprit ...
subit!

Deodat',
te-ai intors, m-am intors...
ți-am vorbit, mi-ai vorbit...
te-am vrajit, m-ai vrajit...
cumplit!

Apoi,
te-am iubit, m-ai iubit,
casă bună-am făcut,
și copii am avut,
doar doi!

Cu noi,
s-au născut, au crescut,
viață bună-au avut,
și apoi au fugit,
de noi!

Cei doi,
au ales, au cules,
multe au înțeles,
acum vin tot mai des,
'napoi!

Noi toți,
facem tot ce putem,
orișunde suntem,
bucuroși că avem,
nepoți!

Acum,
ne-amintim cum a fost,
a avut, n-a avut, un rost,
mâncam, la adăpost,
de post!

Glossă

*Credeam, și eu, că veșnic voi fi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
știu chiar destule, am iubire de neam,
muncesc foarte mult, însă totul nu am.
Am trăit, totuși, deși bani n-am avut,
am trudit, deși carte-am știut,
am suferit, de mă mir că mai sunt.*

*Venind către viață din vremuri adânci,
din moși și strămoși, străbunici și bunici,
visând la zâne și feți frumoși,
având, înaintași, părinți inimoși,
prin negura timpului,
prin volbura vântului,
trăind zgomotos, în dorința de-a fi,
petrecând bucuros, zi de zi, zi de zi,
credeam, și eu, că veșnic voi fi!...*

*Însă, numai trecutu' nu-i de ajuns,
mulți răsărit-au și toți au apus,
trecându-le viața fără de rost,
orice-au făcut și oriunde au fost,
multora le-a fost dificil ca să știe,
să învețe, să facă chiar totu-n iubire,
țintind, totuși, s-ajungă la fericire.
Ca om, o să-nvăț tot ce se poate ști,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.*

Dar nu ești singur pe lumea asta,
ai soacra, copiii, nepoții și nevasta,
ce îți vor cere câte-n stele și în lună,
pentru a lor viață, o viață mai bună.
Ca să mă pun bine cu Domnul,
în casă, grădină, în toate, ca omul
și ca să am de toate, mii și mii,
ei bine, mereu voi citi, voi gândi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.

În vârtejul vieții, dacă încă ești,
timp n-ai deloc, pentru povești,
pentru plăceri și baliverne,
nu mai petreci pe la taverne....
Vai și de tine și de viața ta,
tu crezi că-ți este bine-așa?...
Tot timpu' acasă, fără-nici un haram,
doar ceai, cu pâine și cu salam,
trăiesc astăzi doar cu-n balsam!...

Chiar nu mai știe lumea ce faci,
toți pot să creadă că te prefaci,
poate ți-a pus sechestru nevasta,
sau i-ai spus adio la viața asta!
Ce va fi oare de capul tău,
îl ai pe umeri, ți l-a luat Dumnezeu?
Studiez, scriu într-una, un amalgam,
știința este, de acum, tot ce am,
știi chiar destule, am iubire de neam.

Poate, mai bine, făcând altceva,
viața și soarta ți se vor schimba?
Există pe lume idei și proiecte,
mulțimi de programe concrete,
multe din ele, foarte deștepte!...
Le-am încercat pe toate-n zadar,
ba chiar am luat-o ca la abecedar
și-am găsit doar un tip de program:
muncesc foarte mult, însă totul nu am.

Poate, ești tu mai ghinionist,
poate, nu trebuie să fii așa trist,
toate-or să vină la timpul lor,
ba unul, ba altul, ia-o încetișor,
exista exemple, chiar foarte multe,
doar pentru cine vrea să le asculte.
M-am gândit și iar m-am gândit,
rezultatul nu prea m-a satisfăcut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.

Din viață, poți multe să iei,
știință, filozofie, artă, câte vrei,
toate crează niște mici Dumnezei,
iubirea te așteaptă în mrejele ei,
toate îți sunt cu brațele deschise,
ducându-te într-o lume de vise.
Așa e, de-acum înțeleg, în sfârșit,
faptul că eu sunt un om împlinit:
am trudit, deși carte-am știut.

Toate-n viață au și-un trecut,
nu pentru toți la fel de plăcut,
unii, poate, au avut rezultat,
pe alții, valurile vieții i-au luat.
Pot spune, la final, neîndoit
fără de teama de a fi greșit:
m-am născut, am crescut,
am citit, am muncit, am trăit,
am suferit, de mă mir că mai sunt.

*Am suferit de mă mir că mai sunt,
am trudit, deși carte-am știut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.
Muncesc foarte mult, însă totul nu am,
știu chiar destule, am iubire de neam.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.
Credeam, și eu, că veșnic voi fi!...*

Nicolae VASILE

Data și locul nașterii: 16 Iunie 1954, Ludești, Dâmbovița

Părinți: Gheorghița și Ștefan

Ocupație: Profesor universitar.

Studii liceale la Găești și Mangalia, studii universitare și doctorat în științe tehnice la București.

Asociații profesionale:

Membru al Academiei de Științe Tehnice, din 1998;

Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni, din 2011;

Membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști, din 2015.

Debut publicistic în reviste:

Despre cercetare, editorial-eseu, Revista Lucrările ICPE, Nr. 1-2, București, 1996.

Debut literar în volum:

Nicolae VASILE Grădina Domnului

Punctul de sprijin, Editura Mediamira din Cluj-Napoca, anul 2000.

Publicații tipărite:

Cărți:

Punctul de sprijin, Roman, Ediția 1, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000;

Punctul de sprijin, Roman, Ediția 2, Editura AGIR, București, 2007;

Echilibrul Marinarului, Roman, Editura AGIR, București, 2006;

Știință și prejudecăți, Eseu, Ediția 1, Editura Electra, București, 2010;

Reinventarea omului, Eseu, Ediția 1, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011;

Reinventarea omului, Eseu, Ediția 2, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2012;

Omul ciclic, Poezie, Editura AGIR, București, 2013;

Taxa lui Caron, Poezie, Editura Editgraph, Buzău, 2014;

Știință și prejudecăți, Eseu, Ediția 2, Editura Electra, București, 2014;

Universul ciclic, Poezie, Editura LAURENT, București, 2015;

Românul ciclic, Proză scurtă, Editura AREFEANA, București, 2015;

Dominoul iubirii, Roman, Editura INSPIRESCU, Satu Mare, 2015;

Dominoul iubirii. Raiul, Roman, Editura AREFEANA, București, 2016;

Sistemismul. Filozofie, Editura Favorit, București, 2017.

Ioșca, Sică și Mitică. Proză scurtă și teatru, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017

Nicolae VASILE Grădina Domnului

Antologii:

Cuvinte sculptate, Antologie de poezie, Lenuş Lungu, Cafeneaua literară, 2014;

Limba noastră cea română, Antologie de poezie, Ligya Diaconescu, STAR PRESS, Editura OLIMPIAS, Galaţi, 2014.

Priveşte visând, iubito..., Antologie de poezie şi proză, Trandafir Sâmpetru, Colecţia Grai Românesc, Editura Editgraf, Buzău, 2014.

Din livada înflorită a iubirii, Antologie de poezie contemporană, Ionel MARIN, Editura EMMA, 2014.

Scrieri pentru istoria literaturii române, Antologie de poezie, Trandafir Sâmpetru, Editura Editgraph, 2015.

Publicaţii on-line:

Cărţi on-line:

Taxa lui Caron, volum de poezie:

<http://en.calameo.com/read/00013741739d74392c11b>

Punctul de sprijin, roman:

http://lenusa.ning.com/group/bibliotecacronopedia/forum/topics/nicolae-vasile-punctul-de-sprijin?xg_source=activity

Reviste şi poezie on-line:

http://www.poezie.ro/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

http://english.agonia.net/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

Nicolae VASILE Grădina Domnului

<http://espanol.agonia.net/index.php/author/0039629/index.html>

<http://clubulcafeneauaualiterar.ning.com/members/NicolaeVASILE>

<http://www.agir.ro/literar-ing/>

<http://clubulcafeneauaualiterar.ning.com/grupuri/revista-chronos-penita-de-aur>

<http://revistabogdania.ro/arhiva-revista-bogdania>

Poezie recitată on-line:

The cyclical Universe, traducere în limba engleză și recitare Andrei Armeanu

The cyclical Universe, Genesis:

https://www.youtube.com/watch?v=7v329Q_BAA&index=1&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RICg

The cyclical Universe, Apotheosis:

https://www.youtube.com/watch?v=HBtmf_GDj-w&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RICg&index=2

The cyclical Universe, Apocalypse:

https://www.youtube.com/watch?v=Vu8NrXmNA0s&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RICg&index=3

Texte muzicale:

Lieduri:

Lumina de Paște:

<https://www.youtube.com/watch?v=G-jysqVAmF8>

Dor:

<https://www.youtube.com/watch?v=7IMR4-eLBTU>

Aproape departe:

<https://www.youtube.com/watch?v=TyqbT4wXEhQ>

Compozitor și pian: Daniele Stoicescu;

Voce: soprana Adina Ciocoveanu.

Muzică ușoară:

Adresa Cheia cerului, pe Youtube:

Compozitor și interpret: Gregorio de Romania ;

<https://www.youtube.com/watch?v=zw5E94jRv8o>

Publicații în reviste:

Literar ing, Gândul Anonimului, Chronos, Bogdania, Apollon, Independența română, Amprenteale sufletului, Cronica Timpului.

Referințe critice :

Aurelian Ionuț: Revista **Cristalul**, Nr. 8, 2001, p.6.

Emil Vasilescu: Revista **Biblioteca**, Nr.8, 2002, p.247-248.

Cristi Groza: Revista **Apollon**, Nr. 20, 2011.

Constantin P. Popescu: Blog **Semn de carte**, 5 decembrie 2012.

Michaela Al. Orescu: Revista **Apollon**, Nr. 3(46), Martie 2014, Revista **Bogdania**, Nr. 4, Martie 2014, Nr.8, Februarie 2015.

Nicolae VASILE Grădina Domnului

Vintilă Anastasescu: Revista **CHRONOS- Penița de aur**, nr. 19-20-21, 2014, Revista **Amprentele sufletului**, Nr. 2, Aprilie 2015, Nr. 4, Iunie 2015, Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie 2015.

Maria Niculescu: Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie, 2015.

I. C. Ștefan, Revista **LITERE**, Nr. 9(186), Septembrie 2015.

Premii literare :

Reinventarea omului, Premiul "Costache Olăreanu" al Societății Scriitorilor Târgovișteni, pentru eseu, pe anul 2012.

Taxa lui Caron, Premiul pentru poezie al Revistei BOGDANIA, pe anul 2014.

Dominoul iubirii, Premiul pentru roman al Revistei BOGDANIA pe anul 2015.

Activități literare :

Redactor șef la Revista "**Lucrările ICPE**", 1993-2005;
Coordonator al Cenaclului literar "**Literar ing**" al AGIR, din anul 2013;

Redactor șef la Suplimentul literar "**Literar ing**" al Revistei **UNIVERS INGINERESC**, din anul 2013;

Director la Revista **Cronos-Penița de aur**, din anul 2013;

Senior editor la Revista **Bogdania**, din anul 2013;

Senior editor la Revista **Amprentele sufletului**, din anul 2015;

Senior editor la Revista **Cronica Timpului**, din anul 2015.

Referințe:

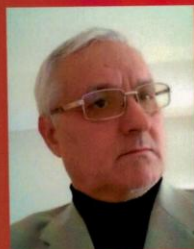
Wikipedia: Poeți români contemporani;

Florica Andreescu: Monografia Comunei Ludești, județul Dâmbovița, Editura Transversal, Târgoviște, 2009;

Mihai Stan: Societatea Scriitorilor Târgovișteni. Din istoria unei grupări literare, Editura Bibliotheca, Târgoviște, edițiile 2013, 2015;

George Toma Veseliu: Istoria literaturii târgoviștene contemporane. Școala artistică și literară de la Târgoviște azi, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2015.

„Scriitorul Nicolae VASILE, născut la 16 iunie 1954, în localitatea Ludești, județul Dâmbovița, este un foarte bine cotate profesor universitar în domeniul științelor. Este un reprezentant al Școlii literare de la Târgoviște, din anul 2011, devenind membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni. Opțiunea sa de destin, guvernată de două verbe fundamentale „a fi” și „a avea”, este înscrisă, înainte să se nască,

*în ADN-ul decis de Dumnezeu și anume răstignirea pe crucea verbului „a fi”, a celui menit să întuiască scânteia de dumnezeire din ființa sa spirituală, copleșit de întrebările cruciale ale devenirii sale: Cine m-a creat pe mine și planeta pe care trăiesc? Cine sunt eu? Când am apărut ca ființă primordială? Există un rost care justifică apariția mea și drumul care mi s-a predestinat să-l parcurg? **Va** trebui să răspund în fața celui care mi-a dat viață și, odată cu ea lumină din lumina sa, înzestrându-mă cu dorința și capacitatea de a crea? Despre opțiunea guvernată de verbul „a avea” nu e cazul să comentez, consecințele în viața societății ale faptelor acestor indivizi sunt, astăzi, mai mult decât vizibile.*

Revenind la scriitorul Nicolae VASILE al cărui debut literar, în volum, a avut loc în urmă cu mai bine de un deceniu și jumătate, la hotarul anului 2000, producător de panică dar și de speranță, a fost un roman, nu întâmplător intitulat „Punctul de sprijin”, inspirat, cred eu, tot din virtuțile cuprinse în verbul „a fi”, ca punte între speranță și certitudine.”

Geo CĂLUGĂRU,

Recenzie la volumul „Universul ciclic”